

Arrest

nr. 231 487 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANUYTRECHT
Herkenrodesingel 6B/4.02
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. VANUYTRECHT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 juni 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 14 november 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 193 945 van 19 oktober 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Verzoeker dient op 27 november 2017 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 17 januari 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Verzoeker dient op 19 februari 2018 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2018 beslist de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Verzoeker dient op 30 april 2018 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juni 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Verzoeker dient op 1 augustus 2018 een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Verzoeker dient op 9 november 2018 een vijfde volgend verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij dit volgend verzoek op 27 februari 2019 ontvankelijk verklaart, beslist de commissaris-generaal op 17 juli 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. S. R. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Kotaga, district Surobi, provincie Kabul. U bent een Pashtoun van etnische origine en een soennitische moslim. Volgens uw verklaringen werkte uw broer G. (...) voor het leger. Op een dag heeft uw familie een eerste dreigbrief van de taliban ontvangen. In deze brief dreigden de taliban dat ze uw woning van uw familie zouden opblazen indien G. (...) zijn werk als soldaat niet zou stopzetten. Nadien volgde nog een tweede dreigbrief van de taliban, eveneens geadresseerd aan uw broer, waarin ze hem wederom opdroegen om zijn activiteiten voor het leger stop te zetten. Omwille van deze dreigbrieven heeft uw broer Afghanistan verlaten en op 18 juli 2011 asiel aangevraagd in België, waar hij op 16 december 2011 erkend werd als vluchteling.

Na het vertrek van G. (...) verbleef uw familie nog in jullie woning in dorp Kotagai, zonder problemen.

Ongeveer tweeënhalf jaar later zeiden de taliban tegen u dat zij op de hoogte waren dat uw broer G. (...) naar Europa was vertrokken, dat hij werd gezien als de vijand en iemand die geen moslim was. De taliban vroegen verder nog dat u zich bij hen zou aansluiten. Toen u uw vader hiervan op de hoogte bracht, hebben uw ouders u en twee broers H. R. (...) en M. R. (...) een paar dagen later meegenomen naar uw tante in dorp Sarchino, district Surobi. Na ongeveer zes maanden in Sarchino te hebben verbleven, vond er een grote overstroming plaats in het district, waarbij uw ouders en uw jongere broer H. (...) zijn omgekomen. Na de overstroming hebben u en uw broer M. (...) bij verschillende families in het district Surobi gewoond, tot uw oom A. M. (...) jullie kwam halen en naar het vluchtelingenkamp Shamshatu, in Pakistan bracht, waar jullie illegaal verbleven. Vóór u en uw broer Surobi hebben verlaten heeft uw oom A. M. (...) een aanvraag ingediend bij het districtshuis om jullie te mogen meenemen.

Ongeveer in de 7e of 8e maand van 1393 (omgezet naar de westerse kalender september-november 2014) werd een derde dreigbrief achtergelaten voor de woning van uw oom A. M. (...) in het vluchtelingenkamp in Shamshatu, (Pakistan), ditmaal van de Hezb-i-Islami. In deze brief werd weer aan uw oom gevraagd om u en uw broer over te dragen. In deze brief werd uw broer G. (...) eveneens van spionage beschuldigd. Na zes maanden in het kamp in Shamshatu verbleven te hebben, zijn u, uw broer en uw oom naar het vluchtelingenkamp in Akoodi, Pakistan, gegaan, waar u gedurende 6 of 7 maanden heeft verbleven. In het kamp Akoodi ontvingen jullie opnieuw een dreigbrief van de Hezb-i-Islami. Omdat uw oom A. M. (...), uw broer G. (...) en uzelf vreesden dat enerzijds de taliban u onder dwang zouden rekruteren, of anderzijds wraak zouden nemen omwille van uw broers vroegere werk voor het leger, besloten zij om u naar België te sturen.

Omdat uw broer M. (...) nog jong was en er niet genoeg financiële middelen waren, is hij achtergebleven in Pakistan. Begin augustus 2015 bent u vertrokken richting België. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar op 13 juni 2015 uw vingerafdrukken werden genomen), Italië en Frankrijk heeft u na ongeveer twee maanden België bereikt op 29 juni 2015, waar u op 30 juni 2015 uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara, een klacht van uw oom bij het districtshuis van Surobi, drie dreigbrieven van de taliban en twee dreigbrieven van de Hezb-i-Islami neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 14 november 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij onder meer op dat aan uw asielmotieven geen geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest 193.945 van 19 oktober 2017 een gelijkaardige beslissing.

Hiertegen diende u geen cassatieberoep in.

Op 27 november 2017 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u nog steeds door de taliban wordt vervolgd en niet kan terugkeren. U stelde dat de taliban intussen een van uw ooms, A. M. (...), ontvoerd en een andere oom, A. M. (...), eind 2017 vermoord hebben. Ook A. M. (...) zou vermoord zijn maar zijn lichaam werd niet gevonden. Zij zouden tevens twee dreigbrieven hebben achtergelaten waarin u persoonlijk werd bedreigd. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u zes foto's neer van uw overleden oom en twee dreigbrieven. Op 17 januari 2018 werd er door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek genomen. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

U verliet het grondgebied niet en diende op 19 februari 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in.

U hield vast aan uw initiële verklaringen, met name de problemen die u kende in Afghanistan met de taliban omwille van het werk van uw broer bij het Afgaanse leger. Daarnaast verwees u naar de algemene veiligheidssituatie.

U legde geen documenten neer ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming. Op 23 maart 2018 werd er door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet het grondgebied niet en dient op 30 april 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen, met name de problemen die u kende in Afghanistan met de taliban. U legde geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming. Op 8 juni 2018 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 1 augustus 2018 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U geeft aan dat u nog steeds met dezelfde problemen kampt in Afghanistan, en dat deze problemen echt zijn. U legde geen documenten neer ter staving van dit vijfde beschermingsverzoek. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard, een beslissing die u werd betekend op 28 september 2018. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, verzocht u in een zesde verzoek opnieuw om internationale bescherming op 9 november 2018. In dit verzoek baseerde u zich nog steeds op dezelfde problemen. Met name stelt u dat uw broer voor het nationale leger werkte en hij en uw familie hierdoor problemen kregen. U voegt hieraan toe dat uw broer M. M. R. (...) sinds 2016 vermist is. U stelt dat u bij terugkeer uit Europa als ongelovige zou kunnen aanzien worden.

Naar aanleiding van dit verzoek legt u de resultaten neer van een DNA-test om aan te tonen dat u wel degelijk de broer bent van M. G. (...). Ook legt u foto's neer van de test zelf, alsook een kopie van de identiteitskaart van uw broer, een kopie van uw oranje kaart en uw bijlage 26quinquies, foto's van uw overleden oom A. M. (...) en een kopie van de dreigbrieven die u reeds kreeg toegestuurd in 2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw huidig verzoek werd ontvankelijk verklaard omdat het CGVS de veiligheidssituatie in het district Surobi in de provincie Kaboel onderzocht.

Op dit moment dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat u stelt dat uw problemen dezelfde zijn als degene die uw broer ervoer. U kreeg problemen doordat uw broer problemen kreeg, zo stelt u (gehoorverslag DVZ d.d. 29/01/2019, punt 15). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Doordat u zich in het huidig verzoek opnieuw baseert op deze feiten, kan het CGVS onmogelijk geloof hechten aan uw verklaringen.

Betreffende het gegeven dat uw broer M. R. (...) vermist zou zijn sinds 2016 (CGVS d.d. 2/05/2019, p. 3), dient onderstreept dat deze gebeurtenis reeds werd beoordeeld. Immers, zijn naam kwam reeds voor in een dreigbrief die u voorlegde naar aanleiding van uw tweede verzoek.

Wat betreft het feit dat u als ongelovige zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan, dient opgemerkt dat dit een blote bewering betreft. Immers, wanneer u expliciet gevraagd wordt waarom u als ongelovige zou worden aanzien, zegt u dat de taliban geen informatie heeft en doen wat ze willen doen (CGVS d.d. 2/05/2019, p. 11). Zelfs een persoon die vijf keer per dag bidt, zal als ongelovige beschouwd worden als hij terugkeert uit Europa (CGVS d.d. 2/05/2019). Enige concrete indicaties kan u hiervoor niet geven, zo blijkt. U veralgemeent dit feit door te zeggen dat dit gebeurt ten aanzien van veel mensen in Afghanistan (CGVS d.d. 2/05/2019).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Het kopie van uw oranje kaart en uw bijlage 26quinquies, zijn documenten die de Belgische staat heeft verstrekt ter bevestiging van uw identiteit. Ze vormen dus geen rechtstreekse ondersteuning voor uw asielmotieven. De kopie van de identiteitskaart van uw broer alsook de resultaten van de DNA-test en de foto's van de test zelf, ondersteunen het feit dat hij uw broer is. Dit gegeven werd echter niet onmiddellijk betwist door het CGVS.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, zoals de kopies van de twee reeds voorgelegde dreigbrieven en de foto's waarop uw oom A. M. (...) afgebeeld staat, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende

open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit

maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In casu blijkt dit niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel gaat verzoeker in op de ontvankelijkheid van zijn beroep.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en herhaalt zijn verklaringen hierover. Hij meent dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht miskent door enkel te verwijzen naar de vorige beslissingen en zijn verklaringen niet te beoordelen. Tevens verliest de commissaris-generaal volgens verzoeker uit het oog dat hij na het vertrek van zijn broer ook zelf persoonlijk dreigbrieven van de taliban ontving en dus persoonlijk werd geviséerd door de taliban. Verzoeker zet in dit verband het volgende uiteen:

"De Taliban verzocht aan de familie van verzoeker om verzoeker en zijn jongere broer, M. (...), over te leveren aan de Taliban. Indien de familie van verzoeker dit niet zou doen, zou hen "hetzelfde lot te wachten staan".

Aangezien de Taliban verzoeker duidelijk op de hielen zat, zag verzoeker zich genoodzaakt om uit Afghanistan naar België te vluchten.

Verzoeker verklaarde in het interview van 2 mei 2019 met betrekking tot de reden waarom de Taliban verzoeker wenste te rekruteren het volgende:

"dit gebeurt voor iedereen, niet alleen ik. Maar omdat mij broer werkte voor het leger, zeiden ze dat ik voor hen moest werken want hij werkte voor ongelovigen. Ze zeiden dat ik een bom moest laten opblazen voor militair leger zodat ik naar het paradijs kon gaan."

In de laatste dreigbrief, gericht aan verzoeker, stelde de Taliban dat zij inmiddels de daad bij het woord hadden gevoegd. Na het vertrek van verzoeker is de Taliban klaarblijkelijk binnengevallen in de woning

van de oom van verzoeker. De oom van verzoeker werd gedood en jongere broer van verzoeker, M. (...), is sinds die datum vermist. De taliban voegde vervolgens foto's toe aan de dreigbrief waarop het levenloze lichaam van de oom van verzoeker duidelijk afgebeeld staat.

Dat verzoeker de broer is van dhr. G. (...) blijkt ontegensprekelijk uit de DNA testen die verzoeker en zijn broer lieten uitvoeren.

Hoewel verzoeker zelf niet werkzaam was bij het nationaal leger, wordt verzoeker op dezelfde manier door de Taliban bedreigd. De persoonlijke vrees voor vervolging is derhalve gegrond in hoofde van verzoeker."

Wat betreft de ontvoering van zijn broer M., stelt verzoeker dat het feit dat diens naam reeds voorkwam in de dreigbrief die hij heeft neergelegd naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet betekent dat ook de omstandigheden van de ontvoering van M. mee in overweging werden genomen. Volgens verzoeker miskent de commissaris-generaal de motiveringsplicht "door enkel te verwijzen naar de vorige beslissingen en zelf verder geen concreet standpunt in te nemen".

Over zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige te worden beschouwd laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview op 2 mei 2019 dat hij door de Taliban als ongelovige zal worden beschouwd en aldus vermoord zal worden van zodra hij terugkeert naar Afghanistan of Pakistan.

Het CGVS meent dat dit louter blote beweringen zouden zijn van verzoeker. Het CGVS meent verder dat de verklaringen van verzoeker dienaangaande tegenstrijdig zouden zijn omdat verzoeker enerzijds zou beweren dat hij persoonlijk geïdoleerd wordt door de Taliban en anderzijds zou stellen dat eenieder die in Europa heeft verbleven als ongelovige zal worden beschouwd door de Taliban en aldus zal worden gedood.

Het één sluit het ander echter niet uit. Verzoeker wenst haar verklaringen tijdens het interview bij het CGVS op 2 mei 2019 toch enigszins te verduidelijken. Verzoeker verklaarde dat hij persoonlijk geïdoleerd wordt door de Taliban gelet op het feit dat zijn broer als ongelovigen werd beschouwd door diens werk bij het nationaal leger. Aangezien verzoeker zijn broer niet heeft ingeleverd bij de Taliban, werd verzoeker door de Taliban zelf ook als ongelovige beschouwd. Hierdoor loopt verzoeker persoonlijk gevaar op vervolging door de Taliban in Afghanistan.

Daarnaast verklaart verzoeker dat iedere persoon die gevlucht is naar Europa en nadien terug naar Afghanistan moet, als ongelovige zal worden beschouwd door de Taliban. Zelfs indien deze persoon 5 keer op een dag zou bidden. Het loutere feitelijke gegeven dat een bepaalde persoon gevlucht is naar Europa is voor de Taliban reeds voldoende om deze als ongelovige te beschouwen en te vermoorden.

De angst voor het leven van verzoeker indien hij teruggestuurd wordt naar Afghanistan is derhalve tweeledig. Bovendien sluit, zoals gezegd, het één het ander niet uit."

Verder betwist verzoeker dat de in het kader van onderhavig verzoek neergelegde dreigbrieven en foto's van het lichaam van zijn oom niet authentiek zouden zijn.

Verzoeker voert tot slot aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn risicoprofiel. Verzoeker wijst op de risicoprofielen die worden aangehaald in "de Richtlijnen van UNHCR van 2018" en zet in dat verband het volgende uiteen:

"Het CGVS stelt het feit dat de broer van verzoeker werkzaam was voor het nationaal leger niet in vraag. Aangezien de broer van verzoeker werkzaam was voor het nationale leger en gelet op het feit dat verzoeker niet is ingegaan op de dreigementen van de Taliban om zijn broer in te leveren en aangezien verzoeker vervolgens zichzelf niet heeft aangemeld bij het CGVS, zal verzoeker beschouwd worden als een persoon die geassocieerd wordt met de regering zodat verzoeker een persoonlijk en reëel risico loopt.

Daarenboven heeft verzoeker de leeftijd waarop hij kan worden ingezet in de strijd ('Fighting Age'). Zodat verzoeker tevens het risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd. Wanneer verzoeker

terug zou keren naar Afghanistan, zal hem hetzelfde lot te wachten staan als dat van zijn jongste broer M. (...) die sedert de moord op hun oom vermist is en waarvan wordt vermoed dat deze ofwel vermoord is ofwel gedwongen gerekruteerd werd door de Taliban.

Verder zal verzoeker, gelet op het feit dat hij gevlucht is naar Europa, beschouwd worden als een persoon die de normen en islamitische principes heeft overtreden.”

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar wat UNHCR in zijn laatste richtlijnen over Afghanistan schrijft over de algemene situatie op het vlak van veiligheid, mensenrechten en economie en merkt op dat UNHCR van oordeel is dat Kaboel over het algemeen niet in aanmerking komt als intern vluchtalternatief. Verzoeker verwijst verder naar de situatie in Kaboel zoals deze blijkt uit het Algemeen ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019 en naar het algemeen reisadvies dat wordt verleend door de Belgische ambassade voor Afghanistan. Tot slot is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal bij het onderzoek van zijn nood aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke ervaringen die een impact hebben op zijn weerbaarheid. Hij licht dit als volgt toe:

“Zo is verzoeker de afgelopen jaren naar verschillen plaatsen in Afghanistan en Pakistan moeten vluchten voor de Taliban. Vervolgens verloor verzoeker zijn beide ouders en jongste broer in een overstroming. Inmiddels is ook de andere broer van verzoeker, M. (...), al sinds 2016 vermist en werden de beide ooms van verzoeker vermoord door de Taliban. Verzoeker heeft op dit ogenblik derhalve nog slechts 1 naast familielid in leven ni. Zijn oudere broer, die in België verblijft. Het is derhalve aannemelijk dat verzoeker geen familiaal netwerk meer heeft in Afghanistan hetgeen de weerbaarheid van verzoeker verder aantast.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden het “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019 (stuk 3), het reisadvies betreffende Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 4) en het persbericht “Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan: Kabul is geen intern vluchtalternatief” van het Agentschap Integratie en Inburgering van 10 oktober 2018 (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 5 november 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-68 en 153-157, en de update van dit rapport van mei 2018, p. 1-34, de COI Focus “Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)” van 25 april 2019, en de “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, en de update van dit rapport van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zich baseert op de feiten die hij reeds heeft aangevoerd in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming en waaraan door de commissaris-generaal geen geloof werd gehecht, omdat (B) hij zich beperkt tot een blote bewering waar hij aanvoert dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden beschouwd, omdat (C) de door hem neergelegde documenten aan deze appreciatie niets kunnen wijzigen, en omdat (D) er voor burgers in het district Surobi van de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede en het derde middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Kotaga, gelegen in het district Surobi van de provincie Kaboel. Verzoeker verklaart dat zijn broer G. voor het Afghaanse leger werkte en door de taliban in dreigbrieven werd opgedragen zijn werk stop te zetten. Omwille van deze bedreigingen zou verzoekers broer Afghanistan verlaten hebben. Verzoekers broer vroeg in 2011 asiel in België en werd erkend als vluchteling. Volgens verzoeker kwamen de taliban vervolgens te weten dat zijn broer naar Europa was gevlucht en eisten zij op straffe van de dood dat verzoeker en zijn broer M. zich bij de taliban zouden aansluiten. Verzoeker zou halverwege 2015 Afghanistan verlaten hebben uit vrees dat de taliban hem onder dwang zouden rekruteren of zich op hem zouden wreken voor het vroegere werk van zijn broer G. in het leger.

Wat verzoekers voorgehouden problemen met de taliban betreft, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld heeft dat hieraan geen geloof kan worden gehecht en dat de Raad in zijn arrest nr. 193 945 van 19 oktober 2017 dit oordeel heeft bevestigd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde aanvraag tot internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (cf. RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In de mate dat verzoeker in het kader van onderhavig verzoek volhardt in zijn voorgehouden problemen met de taliban en zijn eerdere verklaringen hierover herhaalt, doet hij geen afbreuk aan de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal en de Raad naar aanleiding van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming.

Verzoeker brengt verder geen elementen aan die van aard zijn een ander licht te werpen op deze beoordeling derwijze dat zij de geloofwaardigheid van zijn relaas zouden kunnen herstellen. De door verzoeker neergelegde fotokopie van zijn oranje kaart en bijlage 26^{quinqüies} hebben betrekking op documenten die hem door de Belgische staat werden verstrekt ter bevestiging van zijn identiteit, maar kunnen zijn vluchtmotieven niet ondersteunen. De fotokopie van de identiteitskaart van zijn broer G. alsook de stukken betreffende de DNA-test die hij liet afnemen ondersteunen zijn bewering dat het hier zijn broer betreft, doch tonen niet aan dat verzoeker problemen gekregen heeft met de taliban omwille van het verleden van zijn broer bij het Afghaanse leger. Wat betreft de twee dreigbrieven en foto's waarop verzoekers oom te zien zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker deze reeds heeft neergelegd in het kader van zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 17 januari 2018 heeft uiteengezet waarom deze stukken verzoekers relaas niet kunnen staven (zie administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 29, map met 'documenten'). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker deze beslissing heeft aangevochten. Het betreft dan ook geen nieuwe elementen die kunnen worden onderworpen aan het oordeel van de Raad middels onderhavig beroep.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat reeds in een van voormelde, naar aanleiding van verzoekers eerste volgend verzoek om internationale bescherming voorgelegde dreigbrieven sprake is van de ontvoering van verzoekers broer M. (adm. doss., stuk 20, map met 'documenten', nr. 1). Verzoeker herstelt zijn geloofwaardigheid wat betreft de authenticiteit van deze dreigbrief en de feiten die deze brief dient te ondersteunen niet door in het kader van onderhavig verzoek zijn verklaringen hierover zonder meer te herhalen.

Verzoeker voert in het kader van onderhavig beroep verder aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als ongelovige zal worden beschouwd. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gevraagd deze bewering te concretiseren, verwees verzoeker enerzijds naar zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban en stelde hij anderzijds dat een persoon die in Europa heeft verbleven en terugkeert naar Afghanistan in het algemeen door de taliban als ongelovige wordt beschouwd (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering. In zijn verzoekschrift verduidelijkt verzoeker dat hij zowel persoonlijk, door het feit dat zijn broer als ongelovig werd beschouwd en hij zijn broer niet heeft ingeleverd bij de taliban, als in zijn hoedanigheid van asielzoeker die teruggekeerd is uit Europa het gevaar loopt om door de taliban als ongelovige te worden beschouwd en vervolgd. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na het vertrek van zijn broer problemen heeft gekregen met de taliban omwille van diens vroegere werk bij het leger, maakt hij evenmin aannemelijk dat de taliban hem ervan zouden hebben beschuldigd ongelovig te zijn. Voor het overige herhaalt verzoeker in het tweede middel slechts de algemene bewering dat het enkele gegeven dat men naar Europa is gevlucht reeds voldoende is om door de taliban als ongelovige te worden beschouwd en vermoord. Hij brengt echter geen enkel concreet element of bewijs aan ter staving van deze bewering.

Waar verzoeker er in het tweede middel nog op wijst dat het niet wordt betwist dat zijn broer werkzaam was voor het “*nationaal leger*” zodat hij volgens de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, waarvan de referentie is opgenomen in de bestreden beslissing, een risicoprofiel heeft als persoon die geassocieerd wordt met de Afghaanse regering, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Wat betreft de bewering in het tweede middel dat hij de leeftijd heeft waarop hij kan worden ingezet in de strijd (*‘man of fighting age’*), dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker een man is met een bepaalde leeftijd niet voldoende is om te besluiten dat hij het risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd om te vechten aan ene of gene zijde in het Afghaanse conflict. Uit de voormelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat specifieke omstandigheden in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van dit risico. Een individuele beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees voor gedwongen rekrutering *in concreto* toe te lichten, dient te worden besloten dat verzoeker deze vrees niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij omwille van het feit dat hij naar Europa is gevlucht zal beschouwd worden als een persoon die de normen en islamitische principes, zoals geïnterpreteerd door anti-regeringstroepen, heeft overtreden, dient andermaal te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat deze vrees te concretiseren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt verwerende partij in haar aanvullende nota neergelegd op 5 november 2019 op basis van recente informatie waaraan in deze nota wordt gerefereerd dat er voor burgers het district Surobi van de provincie Kaboel actueel geen risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in deze aanvullende nota als volgt toegelicht:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse

provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het gewel neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Surobi gebaseerd is op het geheel van recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij.

Waar verzoeker er in het derde middel, onder verwijzing naar voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, op wijst dat de algemene veiligheids-, mensenrechtelijke en economische situatie er in Afghanistan erg is op achteruitgegaan, benadrukt de Raad dat zowel uit deze richtlijnen als uit de meer recente EASO Guidance note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn en dat verzoeker, door te wijzen op de situatie in Afghanistan als geheel, geen afbreuk doet aan bovenstaande analyse van de situatie in zijn regio van herkomst. Waar verzoeker opmerkt dat UNHCR in voormelde richtlijnen aangeeft dat de hoofdstad Kaboel over het algemeen niet als vluchtalternatief in aanmerking kan worden genomen, wijst de Raad erop dat *in casu* geen intern vluchtalternatief in de hoofdstad Kaboel wordt voorgesteld, maar geoordeeld wordt dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt omwille van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, zijnde het district Surobi, gelegen in de provincie Kaboel.

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde "*Algemeen ambtsbericht Afghanistan*" van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken en het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken – dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten – kan voorts niet blijken dat de actuele situatie in verzoekers regio van herkomst van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de informatie waarop bovenstaande veiligheidsanalyse gebaseerd is niet correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het district Surobi van de provincie Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. In zoverre verzoeker betoogt dat hij als gevolg van de opeenvolgende gebeurtenissen die hij in het kader van zijn vluchtrelaas heeft aangehaald niet langer over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan en dat zijn weerbaarheid hierdoor is aangetast, dient te worden herhaald dat aan deze gebeurtenissen geen geloof wordt gehecht. Bovendien laat verzoeker na zijn verzwakte weerbaarheid te staven aan de hand van concrete stukken.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over

het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN